

Sygn. akt IV Pa 63/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący : SSO Jerzy Zalasiński

Sędziowie : SO Katarzyna Antoniak (spr.)

SO Jacek Witkowski

Protokolant : st.sekr.sądowy Marzena Mazurek

po rozpoznaniu w dniu 26 kwietnia 2018 r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa J. P.

przeciwko Szkole Podstawowej im. T. K. w C.

o sprostowanie świadectwa pracy i odszkodowanie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 13 października 2017r. sygn. akt IV P 268/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w pkt I w ten sposób, że zasądza od Szkoły Podstawowej im. T. K. w C. na rzecz J. P. kwotę 997,40 (dziewięćset dziewięćdziesiąt siedem i 40/100) zł tytułem odszkodowania za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy,

II. zasądza od Szkoły Podstawowej im. T. K. w C. na rzecz J. P. kwotę 300 (trzysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania za obie instancje.

K. A. J. Z. J. W.

Sygn. akt: IV Pa 63/17 **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z 13 października 2017r. Sąd Rejonowy Siedlcach oddalił powództwo J. P. skierowane przeciwko Szkole Podstawowej im. T. K. w C. w części dotyczącej odszkodowania za wydanie niewłaściwego świadectwa pracy, umorzył postępowanie w części dotyczącej sprostowania świadectwa pracy oraz zasądził do powoda na rzecz pozwanej kwotę 270 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i rozważań Sądu Rejonowego:

W pozwie wniesionym w dniu 10 czerwca 2016r. przeciwko Szkole Podstawowej w C. powód J. P. domagał się sprostowania świadectwa pracy z 22 września 2016r. poprzez wskazanie w pkt 3 lit. a) jako podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy wyłącznie art.20 ust.1 pkt 2 Karty Nauczyciela i zasądzenia od pozwanego na jego rzecz

kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Zdaniem powoda pozwany w sposób zbędny wskazał bowiem jako podstawę prawną rozwiązania stosunku pracy dodatkowo art.30§1 pkt 2 Kodeksu pracy. Powód wyjaśnił, że pozwany odmówił mu sprostowania świadectwa pracy w tym zakresie.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu podniesiono, że świadectwo pracy w wersji z 22 września 2016r. jest prawidłowe i uwzględnienie w nim jako jednej z podstaw prawnych rozwiązania z powodem umowy o pracę art.30§1 pkt 2 kp nie jest błędem pracodawcy. Karta Nauczyciela nie określa bowiem wymagań formalnych, jakim powinno odpowiadać oświadczenie pracodawcy wyrażające wolę rozwiązania stosunku pracy z nauczycielem. Zdaniem pozwanego również Powiatowy Urząd Pracy w M. stwierdził, że wystawione powodowi świadectwo pracy nie stanowiło przeszkody w zarejestrowaniu go jako bezrobotnego.

Pismem procesowym z 7 listopada 2016r. pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o żądanie zasądzenia kwoty 997,40 złotych tytułem odszkodowania na podstawie art.99§1 i 2 kp podnosząc, że niewydanie powodowi w terminie właściwego świadectwa pracy uniemożliwiło mu zarejestrowanie się w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna i pobieranie zasiłku z tego tytułu już od września 2016r., co stanowi po jego stronie szkodę majątkową (k.27-31).

Na rozprawie w dniu 29 września 2017r. powód cofnął powództwo o sprostowanie świadectwa pracy, popierając je w zakresie odszkodowania. Pozwany niezmiennie wnosił o jego oddalenie.

Sąd Rejonowy ustalił, że powód J. P. w okresie od 1 września 2014r. do 31 sierpnia 2016r. był pracownikiem Szkoły Podstawowej w C. zatrudnionym na stanowisku nauczyciela, w pełnym wymiarze czasu pracy. W dniu 31 sierpnia 2016r. pracodawca wystawił powodowi świadectwo pracy, w którym w punkcie trzecim wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę w związku ze zmianą organizacji w roku szkolnym 2016/2017”. Z takim świadectwem powód podjął w dniu 1 września 2016r. próbę zarejestrowania się w Powiatowym Urzędzie Pracy w M. jako osoba bezrobotna, ale bezskutecznie, gdyż przeszkodą okazała się okoliczność, iż w świadectwie pracy nie wskazano podstawy prawnej rozwiązania umowy o pracę. Powód został jednak pouczony przez pracowników (...) o możliwości warunkowego zarejestrowania jako osoba bezrobotna, po złożeniu stosownego wniosku do dyrektora (...) i możliwości uzupełnienia braków formalnych w dokumentacji, w szczególności odnośnie świadectwa pracy, w późniejszym terminie. Powód nie skorzystał jednak z tego. Zwrócił się natomiast do pozwanego o sprostowanie mu świadectwa pracy. W odpowiedzi pracodawca wystawił mu w dniu 13 września 2016r. nowe świadectwo pracy, w którym w punkcie trzecim wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę przez pracodawcę za wypowiedzeniem”. Powód otrzymał je w dniu 20 września 2016r. i następnego dnia udał się z takim świadectwem do Powiatowego Urzędu Pracy w M., ale zarejestrowania się jako osoba bezrobotna nie uzyskał z powodu dalszego braku w świadectwie podstawy prawnej rozwiązania umowy o pracę. Ponownie nie złożył przy tej okazji wniosku o warunkowe zarejestrowanie. Wystąpił za to do pozwanego o kolejne sprostowanie mu świadectwa pracy. W odpowiedzi pozwany wystawił mu w dniu 22 września 2016r. nowe świadectwo pracy, w którym w punkcie trzecim wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania umowy o pracę za wypowiedzeniem art.30§1 pkt 2 ustawy Kodeks Pracy w związku z art.20 ust.1 pkt 2 ustawy Karta Nauczyciela”. Powód otrzymał je tego samego dnia i złożył kolejny wniosek o jego sprostowanie, ale tym razem pozwany sprostowania odmówił.

Powód w dniu 6 października 2016r. zgłosił się w Powiatowym Urzędzie Pracy w M. ze świadectwem pracy w wersji z 22 września 2016r. i został zarejestrowany jako osoba bezrobotna, z prawem do zasiłku dla bezrobotnych na okres 12 miesięcy, przez pierwsze 90 dni w wysokości 997,40 złotych brutto, a od dnia 4 stycznia 2017r. do 5 października 2017r. w wysokości 783,20 złotych brutto miesięcznie. Status osoby bezrobotnej powód utracił z dniem 5 lipca 2017r. wraz z prawem do zasiłku dla bezrobotnych, w związku z przyznaniem mu z tym dniem prawa do świadczenia przedemerytalnego.

W dniu 18 sierpnia 2017r. pozwany wystawił powodowi nowe świadectwo pracy, jako korekta poprzedniego, w którym w punkcie trzecim wskazał, że stosunek pracy ustał w wyniku „rozwiązania z art.10 ustawy z 13 marca 2003r. o

szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 r., nr 90, poz. 844) w związku z art.20 ust.1 pkt 2 ustawy Karta Nauczyciela”.

W przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie wniesione przez J. P. o odszkodowanie nie miało uzasadnionych podstaw i podlegało oddaleniu.

Odnosząc się na wstępie do pierwotnego roszczenia powoda, tj. o sprostowanie świadectwa pracy, Sąd wskazał, że powód na ostatniej rozprawie cofnął pozew w tym zakresie, gdyż pozwany ostatecznie wydał mu świadectwo pracy o treści zgodnej z jego oczekiwaniami. Na cofnięcie pozwu w tym zakresie pozwany wyraził zgodę, dlatego na podstawie art.355§1 kpc postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu.

Dalej Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z art.99§1 kp pracownikowi przysługuje roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej przez pracodawcę wskutek niewydania w terminie lub wydania niewłaściwego świadectwa pracy. Analiza powyższego przepisu wskazuje, iż dla powstania roszczenia o wypłatę odszkodowania konieczne jest spełnienie trzech przesłanek:

1. niewydanie w terminie bądź wydanie niewłaściwego świadectwa pracy,
2. szkoda poniesiona przez pracownika,
3. związek przyczynowy pomiędzy szkodą a niewydaniem w terminie bądź wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy.

Wysokość szkody jest uzależniona od długości okresu, w jakim pracownik pozostawał bez pracy i ograniczona jest do wysokości wynagrodzenia, które otrzymałby, gdyby stosunek pracy nie wygasł lub nie został rozwiązany. Okres pozostawania bez pracy, za który pracownik może otrzymać odszkodowanie, nie może być jednak dłuższy niż sześć tygodni (art.99§2 kp). Podstawę, od której obliczana jest wysokość odszkodowania stanowi wynagrodzenie, które pracownik otrzymywał u dotychczasowego pracodawcy, obliczone według zasad obowiązujących przy ustalaniu ekwiwalentu pieniężnego za urlop wypoczynkowy, przy czym to na pracowniku spoczywa ciężar dowodu, iż świadectwo wydano po terminie lub jest niewłaściwe, że poniósł szkodę oraz że ta szkoda (polegająca na niemożliwości podjęcia odpowiedniej pracy) jest normalnym następstwem tych bezprawnych zachowań pracodawcy (art.6 i 361§1 kc w zw. z art. 300 kp). Pracownik musi więc w szczególności udowodnić, iż przeszkodą w uzyskaniu nowego zatrudnienia było właśnie nieuzyskanie świadectwa lub jego niewłaściwość. Pracodawca może natomiast uwolnić się od odpowiedzialności, o ile wykaże, iż szkoda pracownika jest następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (art.471 kc w zw. z art.300 kp).

Sąd Rejonowy wskazał, że zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 13 października 2004r. pracownik może na podstawie art.471 kc w związku z art.300 kp dochodzić od pracodawcy naprawienia szkody wyrządzonej niewydaniem w terminie lub wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy (art.99§1 i 2 kp) jeszcze innej niż utrata zarobków w związku z pozostawaniem bez pracy (sygn. akt II PK 36/04, OSNP 2005/8/106).

W ocenie Sądu Rejonowego świadectwo pracy w wersji z 22 września 2016r. nie było wadliwe. Nie czyniło jej takim powołanie się przez pracodawcę na art.30§1 pkt 2 kp, który wskazuje jedynie sposób rozwiązania stosunku pracy w postaci oświadczenia jednej ze stron z zachowaniem okresu wypowiedzenia. W żaden sposób nie naruszało to praw powoda, nie pogarszało jego sytuacji na rynku pracy, natomiast umożliwiało zarejestrowanie w Powiatowym Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna. Powód zamiast zgłosić się z tym świadectwem do (...) w dniu kiedy dostał to świadectwo pracy, czyli 22 września 2016r., zdecydował się na dalszą wymianę korespondencji z pozwanym w celu dalszego prostowania świadectwa pracy, co było całkowicie zbędne i niczemu nie służyło, poza tym, że odsuwało w czasie możliwość zarejestrowania go jako osoba bezrobotna i przyznania mu prawa do zasiłku dla bezrobotnych.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji powód nie wykazał w niniejszym postępowaniu, aby w związku z niewydaniem w terminie bądź wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy poniósł szkodę. Powód podnosił, że bez właściwego świadectwa pracy nie mógł się zarejestrować jako osoba bezrobotna i nie otrzymał przez to zasiłku dla bezrobotnych

już w miesiącu wrześniu 2016r. Zauważyć jednak należy, że zasiłek ten został mu przyznany od 6 października 2016r. i na taki sam okres, na jaki byłby on przyznany, gdyby powód został zarejestrowany jako osoba bezrobotna jeszcze przy pierwszym podejściu, czyli na maksymalny w jego przypadku okres 12 miesięcy. Faktycznie nastąpiło jedynie przesunięcie wypłaty tego zasiłku o jeden miesiąc, co nie można uznać za szkodę po stronie powoda, gdyż zasiłek dla bezrobotnych dostał ostatecznie od pierwszego miesiąca pozostawania w statusie osoby bezrobotnej. Powód nie udowodnił, aby przez to, że otrzymał zasiłek dla bezrobotnych miesiąc później, na poczet kosztów swojego koniecznego utrzymania we wrześniu 2016r. poniósł jakieś wydatki z innej puli środków pieniężnych, czy nawet ze źródeł zewnętrznych w taki sposób, aby można to uznać za szkodę w jego majątku.

Sąd Rejonowy podniósł, że zgodnie z §5 ust.1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 12 listopada 2012r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy (Dz.U. z 2012r., poz.1299) osoba ubiegająca się o zarejestrowanie jako bezrobotny albo poszukujący pracy w trybie określonym odpowiednio w §2 ust.1 pkt 1 albo ust.2 pkt 1 przedkłada do wglądu pracownikowi powiatowego urzędu pracy dokonującemu rejestracji:

- 1) dowód osobisty albo inny dokument tożsamości;
- 2) odpowiednio: świadectwa ukończenia szkoły, dyplomy lub inne dokumenty potwierdzające kwalifikacje lub zaświadczenia o ukończeniu szkolenia;
- 3) świadectwa pracy i inne dokumenty niezbędne do ustalenia jej uprawnień przysługujących na podstawie przepisów ustawy;
- 4) dokumenty stwierdzające przeciwwskazania do wykonywania określonych prac, jeżeli takie posiada.

W tych okolicznościach nie bez znaczenia - w ocenie Sądu Rejonowego – pozostaje fakt, że powód sam zrezygnował z możliwości warunkowego zarejestrowania się jako osoba bezrobotna już podczas swojej pierwszej wizyty w Powiatowym Urzędzie Pracy, którą dawał mu §8 ust.5 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 12 listopada 2012r. w sprawie rejestracji bezrobotnych i poszukujących pracy, zgodnie z którym w szczególnie uzasadnionych przypadkach starosta, mając na uwadze obiektywne okoliczności lub przeszkody uniemożliwiające przedłożenie kompletu dokumentów oraz wymaganych danych, może wyrazić zgodę na rejestrację jako bezrobotnej albo poszukującej pracy osoby nieposiadającej kompletu dokumentów lub która nie przekazała wymaganych danych. Świadkowie – pracownicy Powiatowego Urzędu Pracy w M. jednogłośnie wskazali, że powód był o takiej możliwości pouczony. Poza tym mógł na miejscu skorzystać z broszury, gdzie instytucja ta była wyjaśniona lub wejść w tym celu na stronę internetową (...). Z zeznań świadków wynika, że wnioski o warunkową rejestrację są w praktyce zawsze uwzględniane, a sytuacja powoda była właśnie taką szczególną sytuacją pozwalającą na warunkową rejestrację bez posiadania wszystkich niezbędnych dokumentów. Powód figurowałby wtedy w rejestrze osób bezrobotnych i mógł otrzymać prawo do zasiłku dla bezrobotnych począwszy od daty warunkowej rejestracji. Miałby jednocześnie udzielony termin na uzupełnienie braków formalnych swojego wniosku, w szczególności złożenie sprostowanego świadectwa pracy. Powód z takiej możliwości jednak nie skorzystał. Podnosił, że o takiej możliwości nie został pouczony przez pracowników Powiatowego Urzędu Pracy, czemu jednak zaprzeczyli przesłuchani w sprawie świadkowie – pracownicy tego (...). Sąd nie dał wiary powodowi w tym zakresie, gdyż świadkowie ci nie byli w żaden sposób zainteresowani wynikiem sprawy i zeznania w tym zakresie pochodzą od osób całkowicie obcych. Jeśliby jednak nawet przyjąć hipotetycznie, że nie udzielili mu oni takiego pouczenia, to nie obciąża to w żaden sposób pozwanego.

Reasumując, Sąd Rejonowy stwierdził, że nie zostały spełnione przesłanki z art.99§1 i 2 kp, umożliwiające zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odszkodowania.

Z uwagi na wynik sprawy i ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik sprawy, rządzącą zwrotem kosztów procesu, uregulowaną w art.98§1 kpc, Sąd obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

ustalonych na podstawie §9 ust.1 pkt 2 w zw. z §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).

Apelację od powyższego wyroku złożył powód J. P. zaskarżając go w zakresie pkt I oddalającego jego roszczenie o odszkodowanie w związku z wydaniem niewłaściwego świadectwa pracy oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu. Powód zarzucił Sądowi pierwszej instancji, że nie wziął pod uwagę faktów, a jedynie dał wiarę pracownikom Powiatowego Urzędu Pracy co do tego, że poinformowali go o możliwości warunkowej rejestracji jako osoba bezrobotna. Tymczasem w ocenie powoda nie otrzymał on takiego pouczenia, a Urząd nie przedstawił żadnych dokumentów na potwierdzenie, że takiego pouczenia mu udzielono. Nadto wg powoda Sąd niezasadnie ogranicza się twierdzenia, że trzecia wersja świadectwa pracy z 22 września 2016r. umożliwiła powodowi zarejestrowanie się w urzędzie pracy, pomijając całkowicie okres od 1 do 22 września 2016r., kiedy to zarejestrowanie się w urzędzie pracy z uwagi na treść świadectw pracy było niemożliwe i za ten okres nie otrzymał on zasiłku dla bezrobotnych. Wskazując na powyższe powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i zasądzenie na jego rzecz odszkodowania za czas pozostawania bez pracy z powodu niewłaściwie wystawionego świadectwa pracy w wysokości wynagrodzenia za 22 dni pracy (apelacja k.143-144 i protokół rozprawy apelacyjnej k.172v akt sprawy).

Pozwana wniosła o oddalenie apelacji oraz zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego wg norm przepisanych (odpowiedź na apelację k.159 akt sprawy) .

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się uzasadniona i jako taka podlegała uwzględnieniu.

W ocenie Sądu Okręgowego Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, ale niewłaściwie ocenił zebrany materiał dowodowy i doszedł do błędnego wniosku, że w wyniku wystawienia przez powódkę niewłaściwego świadectwa prawa powód nie doznał uszczerbku majątkowego. Powód zasadnie zarzucił Sądowi Rejonowemu, że w swoich rozważaniach uwypuklił fakt, iż trzecia z rzędu wersja świadectwa pracy, datowana na 22 września 2016r., pozwalała powodowi na zarejestrowanie się w urzędzie pracy i uzyskanie prawa do zasiłku dla bezrobotnych jeszcze w miesiącu wrześniu 2016r., a także że powód nie udowodnił i w istocie nie doznał szkody, gdyż prawo do zasiłku dla bezrobotnych uzyskał od 6 października 2016r. na okres 12 miesięcy, a zatem taki sam okres, na jaki uzyskałby to prawo, gdyby do rejestracji doszło we wrześniu 2016r. Doszło jedynie do przesunięcia w czasie wypłaty tego świadczenia.

Powyższa ocena Sądu Rejonowego pomija fakt, że zanim pozwana wystawiła powodowi świadectwo pracy z 22 września 2016r., wystawiła mu dwie inne wersje tego świadectwa ,tj. z 31 sierpnia 2016r. i 13 września 2016r., które to wersje - co jest poza sporem – nie spełniały wymogów formalnych i nie dawały podstaw do zarejestrowania powoda jako osoby bezrobotnej. Rozszerzając powództwo o żądanie zapłaty odszkodowania na podstawie art.99§1 i 2 kp, powód wskazywał na fakt wydania mu przez pracodawcę niewłaściwych świadectw pracy poczynając od pierwszej wersji świadectwa z 31 sierpnia 2016r. (vide: pismo k.27-31 akt sprawy). Podnosił przy tym, że na skutek dwukrotnej odmowy zarejestrowania go w urzędzie pracy nie uzyskał prawa do zasiłku dla bezrobotnych, co – gdyby świadectwo było od razu wystawione poprawnie – mogłoby nastąpić już w dniu 2 września 2016r., kiedy to po raz pierwszy stawiał się Powiatowym Urzędzie Pracy w M.. Z powodu wadliwości świadectwa, tak w pierwszej, jak i w drugiej wersji, zarejestrowanie w w/w urzędzie nie nastąpiło i – jak podnosi powód - do chwili rejestracji i przyznania prawa do zasiłku, co ostatecznie nastąpiło od 6 października 2016r., pozostawał na utrzymaniu żony. W ocenie Sądu Okręgowego powyższe twierdzenia powoda o szkodzie, jakiej doznał na skutek wydania niewłaściwego świadectwa pracy polegają na prawdzie. O ile bowiem można zgodzić się z argumentacją Sądu Rejonowego, że już w dniu 22 września 2016r. powód uzyskał świadectwo pracy w kształcie pozwalającym na rejestrację w urzędzie pracy, o tyle nie sposób nie uznać twierdzeń powoda, że do 22 września 2016r. rejestracja taka była niemożliwa i w związku z tym za okres do 22 września 2016r. utracił prawo do zasiłku dla bezrobotnych i w tym wyraża się szkoda po stronie powoda. Regulacja art.99§2 kp wskazuje, że odszkodowanie z tytułu wydania niewłaściwego świadectwa pracy przysługuje w wysokości wynagrodzenia za czas pozostawania bez pracy z tego powodu, nie dłuższy jednak niż 6

tygodni. Jeśli zważyć, że zasiłek dla bezrobotnych stanowi substytut wynagrodzenia za pracę na czas jej poszukiwania nie dłuższy niż 365 dni, to fakt, że do 22 września 2016r. powód nie mógł nabyć prawa do tego świadczenia z powodu niewłaściwie wystawionego świadectwa pracy, nie pozostawia wątpliwości, że po stronie powoda doszło do szkody w postaci nieuzyskania prawa do świadczenia pełniącego funkcję wynagrodzenia, a tym samym wykazał, że po jego stronie doszło do zaistnienia szkody. W ocenie Sądu Okręgowego okoliczność, że powód nie skorzystał z instytucji warunkowego zarejestrowania jako osoba bezrobotna nie podważa stwierdzenia, że po stronie powoda doszło do zaistnienia szkody. Abstrahując w tym miejscu od tego, czy powód został prawidłowo pouczony o możliwości skorzystania z tej instytucji, wskazać należy, że nie sposób przesądzić, że gdyby powód wystąpił z wnioskiem o taką rejestrację, to dyrektor urzędu wniosek taki z pewnością by uwzględnił. Stwierdzenie Sądu pierwszej instancji – oparte na zeznaniach świadków - że wnioski takie są w praktyce zawsze uwzględniane zawiera przypuszczenie, a nie pewność - której być nie może - że do rejestracji takiej by doszło. Ponadto nie można nie zauważyć, że gdyby powód w dniu 1 września 2016r. (pierwsza bytność w urzędzie pracy) wystąpił z wnioskiem o taką warunkową rejestrację i wniosek ten zostałby rozpatrzony pozytywnie, to powód nie zdołałby w terminie 7 ani 14 dni dopełnić brakujących formalności, gdyż druga wersja świadectwa pracy wystawiona przez pozwaną w dniu 13 września 2016r. i doręczona powodowi w dniu 20 września 2016r., nadał była nieprawidłowa - nie wskazywała podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy (świadectwo pracy z 13 września 2016r. k.7 akt sprawy).

Wskazać ponadto należy, że niezasadne jest stwierdzenie Sądu Rejonowego, że powód nie doznał szkody, gdyż prawo do zasiłku dla bezrobotnych uzyskał od 6 października 2016r. na okres 12 miesięcy, a zatem taki sam okres, na jaki uzyskałoby to prawo, gdyby do rejestracji doszło we wrześniu 2016r., a zatem doszło jedynie do przesunięcia w czasie wypłaty tego świadczenia. Z ustaleń Sądu Rejonowego wynika bowiem, że z dniem 5 lipca 2017r. powód utracił status osoby bezrobotnej, a tym samym prawo do zasiłku dla bezrobotnych, a to w związku z przyznaniem mu prawa do świadczenia przedemerytalnego. Nie można zatem uznać, aby powód wykorzystał pełny okres prawa do zasiłku dla bezrobotnych, pewne jest natomiast, że z powodu wystawienia niewłaściwego świadectwa pracy powód nie uzyskał prawa do zasiłku dla bezrobotnych już od 1 września 2016r., a zatem pobierał go o 22 dni krócej niż mógłby (przy założeniu, że w przypadku prawidłowego świadectwa pracy zostałby zarejestrowany w urzędzie pracy już w dniu 1 września 2016r.).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.386§1 kpc w zw. z art.99§1 i 2 kp zmienił zaskarżony wyrok w pkt I i zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 997,40 złotych. Jest to kwota odszkodowania pierwotnie dochodzona przez powoda (przed Sądem pierwszej instancji) i kwota ta – biorąc pod uwagę wysokość wynagrodzenia powoda uzyskiwanego w okresie zatrudnienia u pozwanej (vide: zaświadczenie o wynagrodzeniu k.17 akt sprawy) - z pewnością nie przekracza kwoty wynagrodzenia za 22 dni licząc 22 dni miesiąca września 2016r., za które powód nie uzyskał wynagrodzenia (zasiłku dla bezrobotnych) z powodu niewłaściwie wystawionego świadectwa pracy.

O kosztach postępowania za obie instancje Sąd orzekł zgodnie z wynikiem sprawy ,tj. na podstawie art.98§1 i 3 kpc w zw. z art.99 kpc. Na zasądzoną kwotę w wysokości 300 złotych składa się opłata od apelacji w wysokości 30 złotych oraz koszty zastępstwa procesowego powoda przed Sądem pierwszej instancji w wysokości 270 złotych określonej w §9 ust.1 pkt 2 §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – wg stanu obowiązującego w dacie zażalenia sporu przed sądem pierwszej instancji (Dz.U. z 2015r., poz.1804 ze zm.).